

ONAYLAMA MEMURU

Tolga Alver

■ “Şehrin kalabalığında yürürken ekmek alamadığı için eve dönemeyen bir babanın çaresizliği var üzerimde. Birini durdurup ‘Bu kadar hevesle nereye gidiyorsun?’ diye sormak istiyorum. Yok, yahu ne hevesi? Bal gibi telaş işte! Herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyor da çoğu geç kalacak.”

Defterini kapatıp atölyedekilere okumadan oradan ayrıldı. Uzun zamandır yazmak istediği şeyler vardı. Bu yüzden bir yazarlık atölyesine başvurmuştu. Bugünün dersi “Romanınızın ilk cümlesi ne olacak?” meselesiydi. Onun yazdığı daha çok bir romanın son cümlesine benziyordu. Bir romanın ilk ve son cümlesi ders olarak öğretilbilir miydi?

Derin bir içsel yolculuğa çıkmayı planlarken hiç ummadığı bir depresyonla yüzleşmişti. Hayat akışında yaşadığı tutarsızlıklar yüzünden kendini baskı altında hissediyordu. Şimdiye kadar atölyede aldığı notların içinde bulunduğu defterini çöpe attı. Zihninde aniden bir aydınlanma yaşadı. Bundan sonra herkes gibi yaşayacaktı. Başından beri çalışmak istemediği işlerden birine girmeye karar verdi. Koşarak eve gidip masanın üzerinde duran on sekiz iş ilanını aradı. Aradıklarının tamamı eleman ihtiyacını çoktan karşılamıştı. Marketten bir gazete alıp güncel bir iş ilanına bakmaya giderken yerde bir ilan gördü. İlanda “Onaylama memuru alınacak!” yazıyordu. Başka hiçbir detayı görmeyince arayıp aramamakta tereddüt etti. Sonra ani bir kararla ilanı aradı. Telefonun karşısındaki kişi ertesi gün 12.00 için randevu verdi. Açık adresi not aldıktan sonra birkaç soru sormak isterken telefon yüzüne kapandı.

Ertesi gün olduğunda takım elbisesini giyinip yola düştü. İşe alınmayacağına neredeyse emindi. Yine de özenerek kaybetmeyi tercih et-

mişti. Eskimiş bir pasajın içine girdi. Üçüncü kattaki iş yerine geldiğinde kahverengi kapıyı çekinerek tıklattı. Kapıyı yaşlı bir insan gibi giyinmiş güzel bir genç kız açtı. Saçlarını bir kalemle toplamıştı. Gözündeki gözlüğün numarası oldukça kalın olmalıydı. Garip bir kostümle zoraki gülümsüyordu. Yine de bu olanlar kızın güzelliğini saklayamıyordu. Bu kız, patronun sekreteri olmalıydı. Kahverengi ve tozlu bir masanın karşısına oturdu. Kız saçındaki kalemi alıp önündeki kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. Bir süre sonra kısık bir sesle sorularını yöneltti.

“Burada mı yaşayacaksınız?”

“Pardon, anlayamadım? Yatılı bir iş mi bu?”

“Burada kalmayacaksınız, tamam not alıyorum. Peki, akşamları da mesai yapmak ister misiniz?”

“Şey bilemiyorum şartlara bağlı.”

“Akşamları mesaiye kalmayacaksınız, tamam bunu da not aldım.”

“Takım elbise ile mi çalışmak istiyorsunuz?”

“Affedersiniz, ben tam olarak ne iş yapacağım?”

“Takım elbise şartınız yok, bu da tamam. Adınız nedir?”

“Adım Fikret. Fakat bakın ben...”

“Kendi adınızla çalışacaksınız, harika.”

“Ama hanımefendi...”

“Tamam şimdi size detayları anlatıyorum. Kusura bakmayın bu notları almam gerekiyor. Efendim işinizin ismi onaylama memurluğu. Bu işin bir maaşı yok. Yemek ve yol masrafınızı vereceğiz. Maaş yok dediysem hemen yüzünüzü ekşitmeyin. İşin sonunda patron sizin için bir iyilik yapacak. Bu iyiliği kendiniz de seçebilirsiniz, patrona da bırakabilirsiniz. Henüz buna karar vermeden önce size tam olarak ne yapacağınızı da anlatayım. Her gün öğleden sonra buraya geleceksiniz. Ben size bir kâğıt vereceğim. Bu kâğıtta patronun önceki günlerde neler yaptıkları yazıyor olacak. Siz bu kâğıdı okuyup akşama kadar çalışacaksınız. Bazen yüz yüze bazen de telefonla patronla konuşup onu yaptıkları için onaylayacaksınız.”

“Anlayamadım...”

“Patron ne yaptıysa onu onaylayacaksınız. Onun her zaman haklı çıkmasını sağlayacaksınız. Yaptıysa bir sebebi vardır, işte siz de bu hususu kendisine bildireceksiniz.”

“Şaka falan mı bu? Böyle iş mi olur? Hem bu ne kadar sürecek?”

“Patron size işinizin bittiğini söyleyene kadar. Sizin hakkınızı vermeyeceğini

düşünüyorsanız yanılıyorsunuz, patron her zaman insanların hakkını verir.”

“Siz de mi benim yaptığım işi yapıyorsunuz?”

“Pardon?”

“Yani siz de mi onaylama memurusunuz? Biraz önce patronu övdünüz ya ondan sordum.”

“Ha yok, ben patronun annesi rolünü oynuyorum. Aynı zamanda onun sekreterliğini de yapıyorum.”

“Bir çeşit tiyatro mu burası?”

“Sirk olsa ne fark eder? Aynı anda iki iş yapıp bu kadar parayı başka kim verirdi bana? Hem burada kalıp kira bile ödemiyorum.”

“Peki, ne zaman başlıyorum.”

“Bugün size dünün notlarını vereceğim. Akşam patronla tanışacaksınız. Bugün, deneme günü. Patron sizi beğenmezse zaten her şey sona ermiş demektir.”

“Ya ben patronu beğenmezsem?”

“Patronu beğenip ne yapacaksınız kuzum? Adam size çok büyük bir iyilik yapabilir. Alt tarafı onaylayacaksınız.”

“Peki.”

“İşte bu kadar kolaydır onaylamak. Sallayın başınızı, alın maaşınızı. Gerçi size maaş vermeyecekmiş. Kim bilir belki toplu ikramiye verir.”

“Patron en iyisini bilir.”

“Hay yaşayın! Bakın nasıl uyum sağladınız! Size olumlu referans olacağım. Buyurun ilk kâğıdınız. İçerideki odada okuyup üzerinde çalışabilirsiniz. Ben size bir çay getireyim.”

İç odada bir sandalyeye oturdu. Kâğıdı okumaya başladı. “Bugün erkenden bir iş görüşmesi için evden ayrıldım. Yolda dilenen bir kadıncağыз dikkatimi çekti. Elinde küçük bir bebek vardı. Bazen oturduğu yerde bazen de trafik lambalarında dileniyor, sonra da paralarını dilendiği köşedeki torbaya gizliyordu. Sekreterimi arayıp iş görüşmemi iptal ettim. Birkaç saat dilenciye izledim. Trafiğin kilitlendiği ve kadının arabaların arasında gözden kaybolduğu bir anda koşarak kadının para çantasını çaldım. Bence haklıydım. Çaldığım parayla harika bir akşam yemeği yedim.”

Okuduğu şeylere inanamayıp oturduğu yerden kalktı. İçindeki huzursuzluğu daha da artmıştı. Bunca zaman kendine dair bir hayatı olsun isterken başka hayatların çamurunu çiçeklere boyayacaktı. Sekreter kızın getirdiği çayı içti. Sonra da onaylama provaları yaptı. Akşama doğru yüzünde hiçbir ifade olmayan uzun boylu çirkin bir adam geldi. Sekreter onu bir anne şefkatiyle karşıla-

dı. Önüne yemeğini koydu. Adam hiçbir şey söylemeden yemeğini yedi. Sonra da onaylama memurunun yanına geldi. Bir süre sessizce oturdu. Ardından tok bir sesle konuşmaya başladı.

“Biliyorum yaptığım kulağa pek hoş gelmiyor. Ama yine de haklı değil miyim?”
İşte mesai başlamıştı. Fikret’in onaylama memuru olarak söyleyeceği her kelime çok değerliydi.

“Haklıydınız efendim.”

“Bana patron diyebilirsiniz.”

“Tamam patron.”

“Güzel, peki neden haklıydım?”

“Çünkü siz, o kadını daha önce de görmüştünüz.”

“Yapma yahu, eee sonra peki?”

“Daha önce gördüğünüz yerde bu kadın aslında dilenmiyordu. Son derece şık bir kıyafetle, kolunda bilezikleri ile geziyordu.”

“Hah, işte burası önemli!”

“Evet patron. Üstelik kucağındaki çocuk da kendi çocuğu değil. O çocuğun annesini kandırıyor. Siz de insanları sömüren ve alçakça sömürü için küçük bir bebeği kullanan bu kadını cezalandırdınız.”

“Ah ama sonra yine dilenebilir.”

“Olsun, patron. En azından dersini aldı. Bir daha asla huzurla dilenemeyecek. Gözleri hep sizi arayacak.”

“Adınız neydi?”

“Fikret.”

“Fikret Bey sizi işe alıyorum. Yarın geldiğimde benden bu iş için ne isteyeceğinizi söylersiniz. Bir isteğiniz yoksa ben size hakkınızı veririm. Hayırlı olsun.”

“Sağ olun patron.”

Patron ağzı kulaklarında ofisten ayrıldığında sekreter kızın kendisine koşar adımlarla geldiğini gördü. Kız bir anne edasıyla onaylama memuruna sarıldı.

“Biliyordum, daha sizi görür görmez anlamıştım.”

“Koşulsuz itaat edebilirliğimi kimler anlamadı ki?”

“Ama günün birinde işinize yaradı işte! Ben size yol paranızı vereyim. Yarın öğleden sonra mutlaka bekliyorum. Yemek yemeyin. Yarın harika bir ev mantısı yapacağım.”

Akşam huzurlu bir uyku çekip ertesi gün hevesle işine gitti. Sekreter kız, ger-

çekten de harika bir ev mantısı yapmıştı. Hafif hafif pencereye vuran yağmurun eşliğinde mantısını yedi. Biraz sonra kız kendisine yeni bir kâğıt bıraktı. Heyecanla kâğıdı okumaya başladı. “Bu sabah kapımı eski bir dostum çaldı. Kendisinden daha önce borç almıştım. Üzerinden yıllar geçmiştir. Paraya sıkışmış. Çocuğu rahatsızmış. Onun ameliyatı için benden borcunu istedi. Ne yaptım peki? Vermedim! Para öyle kolay mı kazanılıyor? Senet yok, şahit yok. Biraz üsteleyince güvenliklerden birine adamı dövdürdüm. Ağzını açmadan evimden uzaklaştı. Ben haklı olduğumu düşünüyorum. Sen ne dersin?”

Onaylama memuru önce biraz duraksadı, sonra da hisleri alınmış gibi bir kahkaha attı. Akşama doğru patron geldiğinde karşısına geçip konuşmaya başladı:

“Patron, hiç kendini kötü hissetme. O adamın bir kumarbaz olduğunu ikimiz de biliyoruz. Çocuğu ameliyat olacakmış. Palavra! Hem size parayı verdiğinde o parayı bir başkasından çalmadığı ne malum? Bunca zaman sonra çıkıp gelmiş. Bence yaptığı densizlik. Dövdürdüğünüze ayrıca sevindim. Böyleleri laftan anlamaz, patron.”

Onaylama memurunun sözlerini duyduka patronun keyfi yerine geldi. Sonra da ona mutlulukla sordu.

“Evet, dile benden ne istersen.”

“Patron benim için tek bir iyilik yapmanızı istiyorum.”

“Nedir?”

“Yakında bir kitap çıkaracağım. Bu kitabın çıkmasına yardımcı olur musunuz?”

“Tabii ki! Başka söz söylemene gerek yok. Yarın görüşürüz.”

Ertesi gün olduğunda onaylama memuru, patronu yine onayladı. Sonraki gün yine, sonraki gün yine... Bu kadar kötülüğü nasıl örtbas ettiğini anlamlandıramıyordu. Biraz zaman sonra işe neden gittiğini, bütün bu olanlara neden katlandığını kendine itiraf etti. Sekreter kıza âşık olmuştu. Duygularını kıza anlattığında sekreterin ağzı açık kaldı. Kız ömrü boyunca bir kez bile sevilmediğini söyleyerek önce ağladı, sonra da onaylama memuruna sarıldı. Fikret artık sekreterden ayrılamazdı. Onun için birkaç ay daha patronun kötülüklerini onaylamaya devam etti. Saf bir kız olan sekreter ise Fikret ne derse yapmaya hazırdı. Bir gün Fikret patronuna kitabıyla ilgili gelişmeleri sordu. Patronu Fikret'ten çok memnundu. O yüzden onun işten ayrılmasını istemiyordu. Bunca kötülüğü dünya üzerinde başka hiç kimse onaylayamazdı. Önce Fikret ile sekreterini evlendirdi. Sonra da ofisi Fikret'in üzerine yaptı. Fikret ve eşi ofiste yaşamaya başladılar. Fikret bunca zaman sonra kötülükleri överek dilediği yaşama kavuşmuştu. Ancak yine de içinde bir huzursuzluk vardı. Bu dünyaya bu kadar kötülük yapan bir adamı onaylayarak devam edemezdi. Eşinin bu adama anne şefkatiyle yaklaşmasına katlanamıyordu. Patronu Fikret'in huzursuzluğunu fark edip onun kitabı için gerekli parayı vermeye ikna oldu.

Karşılığında Fikret'in ve eşinin işe devam etmesini istiyordu. Sekreter kız aynı gün Fikret'e hamile olduğunun müjdesini verdi. Fikret eşinin kendi çocuklarına annelik yapmasını istiyordu. Patron, Fikret'e güvendiğçe küçük kötülüklerini değil suçlarını da anlatmaya başlamıştı. Fikret'in aklına başka bir plan geldi. Kitabını çıkarana kadar her şeyi onayladı. Kitap piyasaya sürüldüğünde kitabı okuyanlar emniyeti aramaya başladı. Fikret, kitabının konusunu değiştirmişti. Kurgu bir eser yerine, kitabında patronunun kötülüklerini yazmıştı. Bir süre sonra Fikret'in patronu tutuklandı. Polisler Fikret'i de sorgu odasına aldılar. Fikret, patronu için yöneltilen tüm suçlamaları onayladı. Ne de olsa o artık onaylama memuruydu...